A°. 1838. **SURINAAMSCHE COURANT.** N°. 36.

DONDERDAG, DEN 3den MEI.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 30 *April* 1838.

Bij Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal opgemerkt zijnde, dat in den text van art. 26 der Wet van 24 Januarij 1838 *op de uitoefening der Geneeskundige wetenschappen in de Kolonie Suriname*, (Gouvernements-blad No. 2.) eene misslag [illegible]open, welke in de toepassing tot verkeerde gevolgtrekkingen aanleiding zou kunnen geven, heeft mitsdien bij resolutie van heden No. 507/45 goedgevonden en verstaan, aan hetzelve artikel de navolgende nieuwe redactie te geven.

ARTIKEL 26.

» Voor ieder voorschrift, hetwelk niet » overeenkomstig het voorgaande art. [illegible] » is ingerigt, en van hetwelk [illegible] » missie bij de taxatie [illegible], » of bij visitatie [illegible] winkels, [illegible] » [illegible] [illegible]urgie, [illegible] Doctor verbeurd [illegible] » eene boete van *f* 3."

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 30 *April* 1838.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal van den 27sten dezer maand, No. 502/458, is de Klerk bij de Magazijnen C. L. D'HONDT, *eervol* uit die betrekking ontslagen en benoemd geworden tot B[illegible] bij de *Aukaner Boschnegers* alhier.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 1 *Mei* 1838.

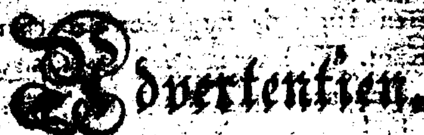
Namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal wordt bij deze bekend gemaakt, dat [illegible]*ting van het Brood* bepaald is [illegible]

Dat een [illegible]*acht* Centen, moet wegen 6 Oncen; en

Dat van *vier* Centen, 3 Oncen.

Wordende alzoo alle Broodbakkers gelast, zich daarnaar te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Advertentien.

De Quotisatie-lijst voor de Schutterij, over het jaar 1838, door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal bij Gouvernements-order van den 23sten dezer, No. 123/10 *executoir* verklaard zijnde, en de Kwartiermeester der Schutterij H. BENJAMINS van en met den *eersten* Mei aanstaande op de *gewone* kantoor uren ten zijnen Huize in de *Watermolen Straat* zullende vaceren tot de ontvangst der verschuldigde Contributien; zoo wordt hiervan mits deze naar aanleiding van Art. 27 der Wet van 31 December 1833 aan de Contribuabelen kennis gegeven, en dezelve daarbij herinnerd aan Art. 31 en 32 derzelfde Wet in verband met Art. 15 en 16 der Wet van 13/14 Mei 1836, bij welke Artikelen is bepaald dat op poene van vervolging de Contributien voor den *laatsten* Junij van elk jaar moeten aangezuiverd zijn.

Paramaribo, *den* 26 *April* 1838.

De Majoor Kommandant der Schutterij,
P. FIERS SMEDING.

(1[illegible]) Over zes weken, den dag en datum nader te bepalen, zal de CURATEUR [illegible]TER bij het De[illegible] [illegible] FLU, publiek [illegible]verkoopen,

1°. Het *HUIS* en *ERF*, [illegible] No. 238, aan [illegible] *Princestraat*, aankomende voor *de helft* den Boedel van CORNELIA SCHEPER, en voor de *wederhelft* C. SCHEEN geb. VERSCHUUR.

2°. Den GROND *FRANKFORT*, gelegen aan de rivier *boven Saramacca*, ter regterhand in het opvaren, toebehoorende aan opgenoemden.

3°. Het *HUIS* en *ERF*, La. E. No. 276, aan de *Princestraat*, aankomende den Boedel BLANKA DAVILAAR,

4°. Het *HUIS* en *ERF*, La. E. No. 321, aan de *Hoogestraat*, toebehoorende den Boedel MOZES van LOUIS.

En *over veertien* dagen:

5°. Het *HUIS* en *ERF*, La. A. No. 2, op den *groote Rijweg op Combé*, aankomende de minderjarige Erven van M. H. SCHMIDT.

Paramaribo, *den* 1 *Mei* 1838.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

SURINAAMSCHE MAATSCHAPPIJ VAN WELDADIGHEID.

Het HOOFD-BESTUUR dezer Maatschappij het houden eener Openbare Vergadering tot het doen van het verslag over den jare 1837, hebbende vastgesteld tegen Vrijdag den 11den Mei eerstkomende, heeft de eer ter kennisse van het algemeen en van derzelver Leden in het bijzonder te brengen, dat deze Vergadering zal plaats hebben des morgens ten *half negen* uren, in het Kerkgebouw der *Evangelische Luthersche Gemeente* alhier.

Het HOOFD-BESTUUR voornoemd, noodigt zoo wel de Leden dezer Maatschappij als de overige Ingezetenen dezer plaats ten vriendelijkste uit, de Vergadering bij te wonen, en door eene talrijke opkomst, den luister dier plegtigheid te verhoogen.

Paramaribo, *den* 25 *April* 1838.

De Algemeene Secretaris,
P. VOS.

(1869½) De GOUVERNEUR GENERAAL en Mevrouw VAN HEECKEREN, voornemens zijnde in den loop der tegenwoordige maand naar het Moederland te vertrekken, zullen zich doen vergezellen van hunne vrije bedienden GODARD HENDRIK VAN ZUTPHEN, CHRISTINA MARIA FRANCINA van Z[illegible] en SUSANNA SOPHIA KAMPHERBEEK.

Paramaribo, *den* 1 *Mei* 1838.

[illegible]

[illegible]VISIEN, STUKGOEDEREN, WANE- en KOPIE BLANKEN, van den Houtgrond *QUAPIBO*.

MENGELINGEN.

Anekdote uit het Journaal van een oud Zeeman.

Op zekeren Decemberdag, terwijl de Noordewind als een scheermes de wangen streek en een scherpe motregen met [illegible] den mist vergezeld een somber [illegible] de schepping verbreidde, wandelde een adelborst der marine, de verkleumde handen in zijne zakken houdende, onder het neuriën van:

»Gij die met mij ter [illegible] varen,"

over de Nieuwebrug, welke destijds eene schuilplaats voor die ongelukkige lediggangers, armen van harte en hongerige wandelaren was. De dag liep ten einde, en alles had een treurig voorkomen; het voetpad was dik besneeuwd; en kruijers, bakkers en slagers belemmerden den weg der minder werkzame voetgangers, die elkander een span breed van de gladde kleine steentjes moesten betwisten. Onze adelborst torde zoo geweldig tegen een stevigen pakdrager op, dat hij zoo genoeg met mijn' achtersteven tegen de leuning van de brug strandde. »Wat! riep de jonge neptunus-zoon, »wat daar! kunt gij met uwe zwaar geladen kast niet praaijen, voor dat ge ons aan boord loopt?" Maar de pakdrager vervolgde zijn' koers, zonder zich verder om den adelborst te bekreunen. Deze was naauwelijks weer op de been, toen hij eensklaps voor een middelbaar bejaard, van koude verstijfd, en schier uitgehongerd zeeman stond, met eene roode muts, een versleten badje,

oude pikbroek, en schoenen, die met schiemansgaren aan zijne bloote voeten waren vastgebonden. Zijn gelaat droeg de kenmerken, dat het de koude van de Noordpool en de hitte van de Evennachtslijn getrotseerd had. Men kan denken, dat deze figuur niet zwaarlijvig was. Orkanen en bloedige zeegevechten hadden echter de vriendelijke trekken om zijnen mond niet geheel kunnen uitwisschen. Uit zijne oogen straalde goedhartigheid, en zijn hoog voorhoofd boezemde achting in. De vermagerde kaken waren als bedolven onder zware bakkebaarden; maar de tijd en de vermoeijenissen, teleurgestelde hoop en onverdiende ellende hadden hem onkenbaar gemaakt, en diepe voren in zijn gelaat gegrift. Nogtans was zijne gestalte manhaft en fier. De bevaren zeeman wandelde met de armen over elkander geslagen het voetpad langs. Zijne oogen waren nu eens voor zich op den grond gevestigd, dan weer ten halve naar de fraaije rijtuigen opgeheven, die hem voorbijsnelden, en tot wier bezitters hij scheen te zeggen: »Daar snort gij nu henen, gij slapers op bedden van het zachtste dons, gij verzwelgers van den noesten arbeid der armen. Dikwerf hebt gij gerust geslapen en veilig u uwen rijkdom en weelde genoten, terwijl de arme zeeman doornat en verkleumd tegen den storm worstelde, of tusschen dood en leven in het scheepswant zweefde, of knippelkogels en schroot, moord en verderf om zich heen zag verbreiden. Maar — nu is de oorlog voorbij, diepe wonden worden met luttel gelds betaald; vergetelheid en verachting verbeidt den wakkeren zeeman aan het einde zijner loopbaan.” Zijne wezenstrekken schenen deze alleenspraak uit te drukken; maar deze sprakelooze taal werd niet door de gevoellooze troetelkinderen der fortuin opgemerkt, veel minder verstaan. Deze waren te zeer ingespannen; hun gepeins had geldwinst en schattenvermeerdering ten doel. Hoe zoude een van honger en koude vergaande matroos, die, ofschoon doodarm en schier naakt, zich te verheven achtte, om deze zonen der weelde om eene aalmoes aan te spreken, hunne aandacht tot zich hebben kunnen trekken?

Doch het hart van onzen adelborst kende en verstond die sprakelooze taal der ziel, hij sloeg een oog vol deelneming op den braven medeverdediger van zijn vaderland. Hij had zijn laatsten stuiver aan eene arme oude vrouw geschonken, [illegible] geheel geldeloos, doch hij wilde het ontrampeneerde [illegible] schip op sleeptouw nemen, om hem in eene veilige haven te boegseren, en groette den ouden varensgast met hartelijke vriendelijkheid. Zoodra hij hem van nabij bezag, herkende hij aan een likteeken op den neus, zijn ouden scheepsgenoot *Jan Hagen*. De zeeman herkende hem ook, maar wel verre van zich tot hem te wenden, bedekte hij zijn aangezigt met zijne hand. De adelborst besloot echter hem te doen bijdraaijen. »Wat drommel! *Jan Hagen?* zie ik u niet eens, ouden scheepsmaat? Waart gij geen kwartiermeester aan boord van de *Kenau Hasselaer?* De knapste deks-officier en vrolijkste gast van de gansche vloot? Zeg, maat, wat stormwind heeft u zoo uit de lijken doen waaijen?” De kwartiermeester kon geene woorden vinden. De adelborst stak hem zijne hand toe. »Kom *Hagen*,« zeide hij, » denk nu aan geene subordinatie. Op het halfdek van het menschelijke leven zijn wij allen gelijk, en wanneer mijn evenmensch ongelukkig is, schat ik hem des te hooger, omdat gemeene menschen hem daarom minachten. Uwe hand kan zwart zijn, maar uw hart is zoo blank als eene splinternieuwe karldoeksbezaan. Ga met mij, oude maat, ik wil u de hand reiken, al stonden al de admiraals van de wereld er bij. Kom aan, [illegible] op en de bramzeils uit. Uw [illegible] wat ontrampeneerd, maar ik zal [illegible] reparatie zorg dragen.”

„Met deze woorden ging de adelborst arm in arm met den ouden gediende naar de nieuwe markt, en stelde het noodige. De winkelier, die op het gezigt van den armen *Hagen* beangst was, dat zijne uitgestelde goederen in gevaar van kaperij waren, vroeg bedenkelijk, wie het zou betalen? — »Ik!” antwoordde de adelborst, » en zorg maar dat gij mij spiksplinternieuw goed levert.” De kleederhandelaar bragt weldra hetgeen vereischt werd, om den armen kwartiermeester van top tot teen in een nieuw zeemans gewaad te steken, de adelborst eischte nog eenige bonte hemden, kousen, schoenen en een paar waarlooze halsdoeken. Toen het op betalen aankwam, bood hij den winkelier de zware buitenkast van zijn gouden horologie aan, die meer dan het verschuldigde waardig was. »Mijn vriend en ik,” » zeide hij, » doen ook wel eens dienst, zonder pijekker, mijn horologie mag dat ook wel eens doen, en eene zilveren of koperen kast even dienstig zijn. Ik zal dezen avond echter nog weder komen, om het gekochte, tegen terugneming van het onderpand, te betalen.”

Hagen stond verlegen, en keek met beschaamde oogen naar zijne oude plunje. Juist kwam er een half naakt knaapje aan de deur, die al klappertandende eene liefdegift vroeg. »Smijt de vleet over boord, *Jan!*” zeide de adelborst, » dat arme wicht kan er nog een noodzeil van maken.” Het knaapje dankte op zijne beurt den beweldadigden kwartiermeester en ging verblijd zijnen weg.

Jan Hagen stamelde zijne erkentelijkheid uit. — »Wat!” viel de adelborst hem in, » denkt gij, dat ik het vergeten ben, dat gij mij zoo trouwe hulp betoond en zoo menigwerf opgepast en verkwikt hebt, toen ik op Koebrug van de Kenau aan de gele koorts lag. Spreek niet van Bedanken. Ik ben u dank schuldig. Ga met mij en zorg nu, dat gij ook de victualie aan boord krijgt. Ik ben hier in de buurt in een goed huis bekend.”

De kwartiermeester werd hier even goed geproviandeerd als hij uitgerust was geworden. Hij kreeg heerlijk te [illegible] en vertuide zich in eene goede *kooi*. Des anderen daags maakte de adelborst onverwijld werk [illegible] scheepsmakker [illegible] van zijn eigen schip geplaatst te krijgen, en het gelukte hem andermaal eene reis met den braven *Hagen* in de Middellandsche Zee te doen, en behouden met hem in het Vaderland terug te keeren.

Zonderlinge wijze om eene vriendschapsverbindtenis aan te gaan.

Sheridan reisde met eene landkoets, om voor de verkiezing van het parlement stemmen voor zich te winnen. Toevallig waren ook twee kiezers van Westminster met hem in het rijtuig. Onderweg vroeg een van deze aan zijne vrienden, wien hij zijne stem zoude geven. » *Zeer zeker aan Paul* (*Paul* was de opponent van *Sheridan*), want, ofschoon ik hem voor een' gemeenen kerel houd, stem ik toch liever voor ieder ander dan voor den schelm *Sheridan*.” » Kent gij *Sheridan?*” vroeg deze. » Neen,” was het antwoord, » ook verlang ik niet met hem in kennis te komen.”

Toen men zoude ontbijten, nam *Sheridan* dien genen der beide vrienden, die zich niet zoo grof omtrent hem had uitgelaten, ter zijde, en vroeg hem: » Zeg mij toch, wie is uw vriend? Ik heb in lang geen zoo geestvol man aangetroffen en wenschte wel zijnen naam te weten.” » Zijn naam is T.,” antwoordde deze. » Hij is een beroemd regtsgeleerde en woont in Lincolns-Inn-fields.” Het ontbijt was gebruikt; de reizigers klommen weder in den wagen, en spoedig daarop bragt *Sheridan* het gesprek op de regtsgeleerdheid. » Het is eene schoone wetenschap,” zeide hij: » men kan door dezelve tot de hoogste staatsambten geraken en heeft overvloedige gelegenheid zijn talent te ontwikkelen; velen der edelste en deugdzaamste mannen, van welke de geschiedenis gewag maakt, zijn regtsgeleerden geweest. Doch het doet mij leed, er te moeten bijvoegen, dat eenige der grootste schurken insgelijks regtsgeleerden geweest zijn. De grootste van allen, dien ik ooit heb hooren noemen, is een zekere T., die in Lincolns-Inn-field woont.”

» Dat ben ik!” zeide T.

» En ik ben *Sheridan*,” zeide deze. De spotternij werd dadelijk gevat en vond bijval; de nieuwe bekenden gaven elkander de hand, en de regtsgeleerde ondersteunde de keus van *Sheridan* met al zijn vermogen.

Bonnet en zijne Erfgenamen.

Men telt tegenwoordig in Franche-Comté niet minder dan 1777 personen, die beweren met den overledenen *Claude François Bonnet*, geboortig van Fontenes bij Blois, verwant te zijn. Alle bevestigen hunne verwantschap met ontwijfelbare bewijzen. Zelfs een adellijke, die tot hiertoe met de spits zijns degens beweerd had, dat zijn doorluchtig geslacht zuiver van *mesalliance* was, tracht thans te bewijzen, dat zijne grootmoeder of overgrootmoeder van moederszijde eenvoudig *Bonnet* geheeten had.

Van waar echter deze pogingen, deze ijver, deze haast? Het is een zonderling geval. Voor omtrent honderd jaren, begaf [illegible] jongman, met name *Claude François* [illegible] ledige zakken en een rein geweten [illegible]. Hij had verscheiden avonturen à la [illegible] eindelijk te Madagascar; verwierf [illegible] werd deszelfs Raad, Minister, *factotum* en na den dood des monarchs zelf Koning, door de keuse van het volk. Hij stierf eindelijk zonder directe erfgenamen en liet een vermogen na van *vijf en zeventig millioenen* francs, [illegible] Compagnie heeft [illegible].

Vijf en zeventig millioenen! ... Wel, wel, wat is *Bonnet* een schoon klinkende naam!

Allerlei.

Een organist in Engeland, *Scarborough* genoemd, heeft onlangs eene verbindtenis aangegaan, dat hij in [illegible] uren tijds *een millioen* [illegible] op het klavier zoude [illegible], en — met glans gewonnen! Een Engelsch Journaal merkt hierop aan, dat deze kunstenaar eene soort van hardloopende handen moet hebben, of wel [illegible] heeft.

Zekere Hertog *de la Meilleraye* was zoo vast van de waarheid van het spreekwoord: *die een ambt bekomt, ontvangt het verstand daarbij*, overtuigd, dat hij jaarlijks al de bedieningen zijner huishouding [illegible] verwisselde. Dus werd [illegible] meester keukenjongen, de [illegible] meester, de waschter [illegible]

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 30sten April, de Engelsche Schoener *Robert Haynes*, Kapt. W. PAINE, van Demerary; Passagiers [illegible] der Engelsche Marine, J. ROEPEL, de Heeren J. P. NEASE, JOHN CAMERON, H. M. [illegible] en dezelfs Zuster.

Idem, de Noord-Amerikaansche Brik *Cygnet*, Kapitein [illegible], van Boston, hebbende 25 [illegible].

Gedrukt bij de Erven J. BRINK,